

DEVRİMCİ BİR HAREKET YARATMAK İÇİN
YOLDAŞLIK ÇAĞRISI

TEMMUZ 2017

HAYALETKOMİTE

hayaletkomite.org

Türkiye devrimci hareketinin ideolojik-politik-örgütsel ricat koşullarında geçen otuz yedi yılının ardından devrime odaklanan ve bu amaç ekseninde her düzeyde yenilenmeyi temsil eden, üreten bir devrimcilik tarzını yaratmak için bir adım daha atıyoruz. Bu adımla siyasal ve toplumsal alanda yürüttüğümüz örgütlenmeleri belirli bir ideolojik-politik-örgütsel birliğe doğru taşımayı hedefliyoruz.

Ülkemiz coğrafyasının tarihinden taşıdığı çözülememiş kültürel, kimliksel, ulusal sorunların ve bilimsel-teknolojik gelişmenin damgasını vurduğu kapitalist gelişme ve birikim politikaları, toplumun ve devletin tüm yapısını değişime zorladığı siyasal ve toplumsal temelde sınıfsal bir krizi yaşıyor. Burjuva siyasetin bu durumu yönetmek ve çözmek doğrultusunda geliştirdiği tüm uygulamalar ve yöntemler varolan sorunları daha da derinleştirmek, çıkışsız hale getirmekten öte bir anlam taşımadı, taşıyor. Tüm dünyada emperyalist kapitalist düzenin politik mimarisinin yaşadığı hegemonya krizi, bizim gibi ülkelerin kendi krizlerini daha da ağırlaştırmasına yol açıyor. Ülkede “her an patlayabilecek iç savaş” görüntüsünü canlı tutan gelişmeler sürekli yeniden üretiliyor. Bu iç savaş görüntüsü, bir kriz yönetme politikası olarak sürdürülüyor. Her tür politik, kültürel, kimliksel kümenin taleplerini en uçtan ifade ettiği ve yığınağını buna göre yaptığı ortamda siyasal rızayı tüm kesimler açısından eşgüdümlü üretebilmek eşyanın doğasıyla çelişik. Üstelik zor aygıtları üzerinden “halkla savaş” politikasının sürdürülebilmesinin de sınırları var. Bu tarihsel şartlar altında emekçi ve ezilenler için tek sahici kurtuluş yolu sosyalizmdir.

Seksenlerin başından itibaren uygulanan neoliberal politikaların en genel anlamıyla solda yarattığı politik erozyon dünya ölçeğinde 2008 sonrası iyice derinleşen ekonomik ve politik sorunların çözümüne dair soruları havada bırakıyor. Bununla birlikte kapitalist dünya düzeni içinde her gün yeni çatlaklar oluşurken sınıf çelişkileri farklı olgularla ve farklı biçimlerde daha da yoğunlaşıyor. Tüm bunlara karşı duracak ve alternatif bir dünya tahayyülünü hayata geçirecek kesimlerin kafa karışıklığı, hareketsizliği, nihilizmi ve boş

vermişliği, karamsarlığı ve geri çekilmesi ise sadece bu yoğunlaşma-ya katkı sunuyor. Oysa içinden geçtiğimiz ekonomi-politik durumun özgöl yönlerini ortaya koyabilmek ve bu özgüllüğu sınıf mücadeleleri ekseninde yani tarihsel nesnellıği içinde kavramak ve anlatmak öncelikli görevimizdir. Sınıfsal tahakkümün yarattığı eşitsizlik ile yozlaşmaya karşı, çevresel tahribata, savaşlara, ayrımcılığa, şovenizme ve her türlü adaletsizliğe son vermek için sınıfın devrimci birliğini ve dayanışmasını yaratmaya öncölük etmek tarihsel bir sorumluluktur.

Geçtiğimiz yüzyılda kapitalist dünya düzenini ayrıntılı bir şekilde kavramsallaştırıp, onun yıkıcı güçlerini tanımlayan ve toplumsal devrimin haritasını sunmuş olan Marksizm'in dersleri neredeyse tamamen unutulmuş haldedir. Bu unutuluş içinde özgün mirastan ve devrimci ilkelerden de uzaklaşılış, sınıfın ihtiyaçları ve özlemleri yok sayılıştır. Bu ilkesizliğin, unutuşun ve yok saymanın kendisi bir ideolojiye dönüşmüş ve bu ideoloji çoğu zaman ezilenlerin bile gerisine düşen söylemlere ve deneyimlere kaynaklık etmiştir. Unutmayalım ki, sınıf çelişkesinin olduğu her yerde herkes yaşam ve düşünce tarzı itibariyle bu sınıfsal kamplaşmanın bir yerindedir. Bu konum aynı zamanda herkesin ideolojik kimliğini oluşturur; söylemin ne olursa olsun, nasıl yaşarsan öyle düşünüyorsundur.

DÜNYANIN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM

Kapitalizm ilerlemeci vasıflarını çoktan yitirdi. Daha da önemlisi Soğuk Savaş ardından rakipsiz konuma geldiği düşünülen neo-liberalizm tükendi, burjuva demokrasisi ise sallanmaktadır. Üstelik Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra tek kutuplu bir düzen vaat eden ABD'nin içinde bulunduğu açmazlar, Rusya ve Çin gibi otoriter ülkelerin etki sahalarını arttırmalarına yol açmakta, Almanya gibi aktörler yeniden boy göstermekte, bölüşüm savaşları farklı biçimlerde de olsa ortaya çıkmaya devam etmektedir. Bugün ABD, Rusya, İngiltere, Almanya ve Çin gibi ülkeler birbiriyle büyük bir paylaşım mücadelesi içindeler. Aynı zamanda gerek kendi ülkelerinde gerekse etki alanları içinde küresel kapitalist ilişkilerin jandarmalığını ve bekçiliğini yapmaktalar. Aralarındaki rekabet, kapitalist rekabet ilişkilerini kimi zaman ketlemekte, ketlemediği durumlarda ise bu ülkelerin gayri-nizami yöntemlere veya vekiller aracılığıyla belli stratejik pazarlar ve kaynaklar üzerinde yürütülen savaşlarla mücadeleye zorlamaktadır.

Bahsedilmesi zorunlu bir diğer unsur ise 2008 krizinin küresel ölçekte henüz aşılamamış olması, hatta bu krizin emperyalist sistemdeki çatlakları derinleştirmekte olduğudur. Neoliberal söylemler artık rızayı ve uzlaşmayı örgütleyen ideolojik bir kılıf özelliğini büyük oranda kaybetti, yerini otoriter, zorba, faşist eğilimlere bırakmaktadır. Neoliberal otoriterizm diye adlandırılan şey, aslında neoliberalizmin son aşamasında baskıcı, gerici, şoven, savaş yanlısı bir tutumun gelişiminden başka bir şey değildir. Çünkü Batı sermayesi, yükselen sol ve sağ popülizm karşısında yeni politik kurmaylarını yaratmada güçlük çekmektedir. Sınıfsal ve çatışmacı bir siyasal hat tekrar su yüzüne çıkmaktadır. Henüz tam olarak aşılamayan krizin yakın bir gelecekte tekrar alevleneceğini ve krizi aşmak veya etkilerini hafifletmek için hükümetler ve merkez bankaları tarafından yıllardır uygulanan politikaların da artık tüketildiğini, yani bu defa ki büyük krize müdahale araçlarının çok daha kısıtlı olacağını göz önünde bulundurursak,

içinden geçtiğimiz büyük durgunluğun orta vadedeki sonuçlarının çok daha sarsıcı olacağını kestirmek güç değildir. Kuşkusuz devrimciler harekete geçmek için krizleri beklemezler ya da krizlerden medet ummazlar. Her ne kadar krizler tarihsel kimi olanakların yoğunlaştığı uğraklar olarak görülebilse de devrimciler açısından hareket ve örgütlenme ancak süreklilik içinde büyüyebilir. Bunun en temel koşulu ise sömürü ilişkilerinin doğasını anlamak ve teşhir etmektir.

Bugünkü temel çelişki kapitalizmin varoluşsal çelişkisidir ve bu da sermayenin merkezileşmesinin arttıkça kâr hadlerinin sürekli düşmesi olgusuna dayanır. Kapitalist krizin finans alandaki yansımaları mali pazarların bunun önüne geçemeyeceğini göstermiş, yeni teknolojik atılımın sağlanamadığı bir tarihsel dönemde özellikle Çin ve Hindistan gibi ülkelerdeki hızlı sıçrama dikkate alındığında, birikim ancak emeğe yönelik saldırıyla sağlanabilir olmuştur. Avrupa ve ABD bunu göçmen emeğiyle sağlamaya çalışmaktadır. Dolayısıyla Batı ülkelerinde yaşanan kriz, bir süredir var olan emek ve göçmen karşıtı ayrımcı söylemleri daha da beslemiş, ona hegemonyasını tesis etmede avantaj sağlamış olan demokratik araçların altını oymuş ve popülist-otoriter eğilimlerin görece gücünü arttırmıştır. Bu eğilim güçlenmeye devam etmektedir.

Geçmişte Sovyetler ile ABD arasındaki rekabet doğrultusunda kurulan NATO, IMF ve Dünya Bankası gibi örgütler kapitalist emperyalist sisteme bir bütünlük verirken bugün böyle bir bütünlük kalmamıştır. Bu sistemin çalışmasını sağlayacak ortak düşman ortadan kalkmıştır. Yerine konan terörizm “şeytanı” bugün emperyalist ülkelerin arasındaki rekabette vekil olarak kullandıkları önemli bir gayrı-nizami savaş unsuruna dönüşmüştür. Böylece bugün emperyalistler arasındaki rekabet enerji kaynaklarının olduğu bölgelerde, küresel pazarlara ulaşım için stratejik konuma sahip olan alanlarda, sermaye üretimi yapan sömürgeleştirilmiş ülkelerde yoğunlaşmaktadır. Bunun doğal bir sonucu olarak, bu bölgelerdeki farklı toplumsal, siyasi unsurlar ve devletler rekabet koşulları içinde özgül bir ağırlık kazanmıştır. Aralarındaki örtük ittifaklar, kutuplaşmalar ve çatışma-

lar daha da karmaşık bir hâl almıştır. Bugün alt-emperyalizm sıfatı, bu ülkelerin büyük emperyal güçlerden görece özerk olduğunu ifade etmek için kullanılır hale gelmiştir. Bunun nedeni, yukarıda aktarıldığı gibi sömürülen devletlerdeki politik ve ekonomik koşulların, bu ülkelerle farklı emperyal güçler arasındaki çelişkili ilişkilerin önemini arttırmış olmasıdır. Son tahlilde, bu ülkelerin ne kadar emperyal eğilimler taşıdığı tartışmalı olsa da (örneğin alt-emperyalist olarak nitelendirilen ülkelerin hemen hemen hiçbirinde etkin bir finans kapital yoktur), alt-emperyalizmle ilgili tartışmaların ve tanımlamaların mevcut koşullarda yükselmesinin bir takım nesnel dayanakları vardır: Birincisi, içinde bulunduğumuza benzer bunalım koşullarında emperyalist ülkelerle sömürge ülkeler arasındaki ekonomik ve politik bağlar zayıflar; sömürge ülkeler kendilerine kısmi de olsa bir hareket alanı bulur. İkincisi, sömürge ülkeler de tek tip değildir ve bu ülkelerin sermayeleri, dünya ekonomisindeki rekabetin arttığı koşullarda hayatta kalabilmek için büyüme ve yayılma ihtiyacı duyar. Son olarak, emperyalist merkez Sovyetler'in yarattığı ideolojik rekabetinin ortadan kalkması sonrasında kendi iç bütünlüğünü sağlamakta zorluklar yaşamaktadır.

Çağımızın açmazlarından en önemlisi, bugün dünyada kapitalizme ve emperyalizme etkin bir karşı-odak yaratacak sosyalist bir gücün yokluğudur. Sovyetler Birliği'nin varlığı ve İkinci Dünya Savaşı'nda faşizmi yenilgiye uğrattıktan sonra elde ettiği güç, onu üçüncü dünya ülkelerinin anti-emperyalist mücadeleleri için önemli bir unsur haline getirmişti. Sovyetler Birliği'nin çökmesi sonucu küresel güney ağırlıklı ekonomik araçlarla kapitalist-emperyalist ilişkiler ağına içine hapsedilmiş hale geldi. Diğer yandan böylesi bir tarihsel uğrakta dünyadaki tüm ülkelerde yaşanan mücadelelere tutarlı bir ideolojik ve politik bir bütünlük verecek enternasyonal bir sosyalist örgütlenme de yok. Bu durumda böylesi bir ağı yaratılması ertelenmez ve güncel bir görev olarak sorumluluğumuzdadır.

TÜRKİYE'NİN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM

Türkiye, emperyalizmi içselleştirmiş, sermaye üretimi ve Ortadoğu'daki konumuyla, emperyalizmin ve kapitalizmin içinde yaşadığı krizlerden şiddetli bir biçimde etkilenen bir ülkedir. Bunun yanında kendi içindeki yapısal sorunları, geçmişten bu yana getirdiği tarihsel koşulları ve kendine özgü krizleri genel tablo içinde Türkiye'yi daha da hassas bir yere taşımaktadır. Soğuk Savaş döneminde batı bloğunun kanat ülkesi olan Türkiye, neoliberal politikaları, 24 Ocak kararları ve 12 Eylül darbesiyle ilk hayata geçiren ülkelerden biridir. Doksanlı yıllardan bu yana küresel ve bölgesel etkiler sonucunda artarda yaşadığı krizler, onu kuran temel ideolojik, bürokratik, politik unsurların çözülmesine yol açmıştır. Bu unsurlar temelde bir güvenlik bürokrasisinin arkasına saklanan parazit yerli ve milli bir sermaye sınıfının etrafını saran ideolojik ve kurumsal bir bütündür. Türkiye'de sermaye sınıfının hakimiyeti Kemalist ideolojinin ve bunun dayandığı giderek esas belirleyeni NATOculuk olan güvenlik aygıtının dolayım-ladığı oligarşik bir biçimde işlerdi. Özellikle yetmişli yıllarda soldan tehdit edilmesiyle görünür hale gelen bu sistematığe kontrgerilla diyoruz. Kullanmaya çalıştığı İslamcılık ve bastırmaya çalıştığı Ulusal Sorunu çözemediği doksanlı yıllar boyunca sıkıntıya giren bu sistematik, AKP'nin önce Ergenekon daha sonra FETÖ operasyonlarıyla tutarlı bir ideolojiden ve bürokratik yapılanmadan yoksun hale geldi. Bugünse tek bir adamın siyasal sermayesine dayanarak ayakta durması isteniyor.

AKP iktidarı uzun bir süre neoliberal politikaların benzer bir biçimde radikalce uygulandığı Latin Amerika ve Asya ülkeleriyle karşılaştırılarak değerlendirildi. Nitekim bu iktidar önceki iktidar partilerini politik sahneden silmiş olsa da, kurucu unsurları ANAP ve Refah partisi içindeki politikacılarla uluslararası sermaye olmuştu. Kemal Derviş nezdinde uluslararası sermayenin yapısal dönüşüm programını canhıraş uygulamaya kendisini adanmış bu kadroyu Tür-

kiye'nin iktidar öznesi haline getiren şey böyle bir krizin aşılma çabasıydı. İktidarının ilk yılları, uluslararası sermayeyle bütünleşmiş olan büyük sermaye kesimlerinin (TÜSİAD ve ardından MÜSİAD içindeki büyük kesimler) çıkarlarına uygun bir dönem oldu. Özal döneminden beri uygulanmak istenen özelleştirme, güvencesizleştirme, işgücünü ucuzlaştırma süreci tüm hızıyla devam etti. AKP iktidarı, bu süre zarfında tüm kamusal alanı özel sektörün hizmetine açtı ve büyük kentler ahalisini büyük bir proleterleşme sürecine soktu, sermaye ve emek arasındaki çatışma dinamiklerini daha da ağırlaştırdı. Ancak bu dinamiklerin mikro sömürü ağlarıyla, rantiyelerle ve yerel parti kodmanlarıyla massedilmesi, belli bir sermaye büyümesinin de etkisiyle Türkiye solunun kitlesini belli kimliksel alanların arkasına itti. Öte yandan 2005 yılı itibarıyla uyum yasaları yoluyla AB ile yakınlaşma süreci, uluslararası sermayeyle Türkiye'yi çok daha derin bir şekilde ilişkilendirdiği gibi, liberal ve belli başlı sol kesimlerdeki demokratikleşme (politik hakların artması, yumuşama) beklentisini boşa çıkaracak şekilde seyretti. Sonraki dönemlerde bu durum, özelleştirmelere karşı kamusalılığı savunan ve AB ile birlikte gündeme gelen demokratik-liberal düzenlemeleri destekleyen sol kesimler için tam bir geri çekilme yaşattı. Müesses nizam ideolojik ve kurumsal dayanaklarını kaybettikçe veya emperyalist rekabetin bölge üzerindeki politikaları, ekonomik ve politik kriz derinleşip bu düzenin elindeki ideolojik ve kurumsal yapıtaşlarını erittikçe şöyle bir sonuç ortaya çıktı: Devletin bütünlüğünü korumaya ve yeniden üretmeye dönük kontrgerilla unsurları ile AKP-Erdoğan'ın, sermaye sınıflarının egemenliğinde ve onların ihtiyaçlarını gözetken bir yaklaşımla yeni bir düzenin eskisinin yerine ikame arayışı ve pratikleri, olanca çelişkili ve çatışmacı yanlarıyla sahne almaya başladı.

Özellikle finansallaşma ve sermayenin genişlediği bir dönemde, ucuz emeğin tabanda patriyarkal, kayırmacı ilişkilerin yeniden üretici zeminiyle sürdürülebilir olduğu bir vakitte, başta büyük metropoller olmak üzere (hatta tarımın dahi) her alanın sermaye değerlenimine açılması, AKP iktidarının toplumsal tabanını önemli ölçüde genişletti. Belli sermaye grupları bu durumu kendi yandaşlarının ve

taban örgütlenmelerinin yaratılması için kullandığından dolayı (aslında faşist hareketlere özgü bir şekilde) yer yer karşı-devrimci ve toplumun bazı kesimlerinin özlemlerine somut karşılık veren (özellikle akla sosyal yardımla muhalif kesimlerin tabanını oluşturan orta sınıflardan kaynak aktarılması gelebilir), kendi imgeleri etrafında sınıfsal ayrımları yatay kesen bir uzlaşma hattı örgütlenme kapasitesini yaratmayı hedeflemiş bir iktidar yapısı ortaya çıktı. Oysa bugün ekonomik krizin derinleşmesi bu olanakları her geçen gün ortadan kaldırmaktadır. Dolayısıyla bugün ülkenin içinde bulunduğu kriz içinde, devrimcilerin tekrar kamusalığa ve toplumsal mülkiyete dönük çizgiyi ön plana çıkarması gerekmektedir.

Ancak bu dinamiklerin mikro sömürü ağlarıyla, rantiyelerle ve yerel parti kodamanlarıyla massedilmesi, belli bir sermaye büyümesinin de etkisiyle Türkiye solunun kitlesini belli kimliksel alanların arkasına itti.

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KOŞULLARDA GÖREVLERİMİZ VE HEDEFLERİMİZ

KOPUŞ

Türkiye solunun geniş kesimleri, dünyadaki duruma da paralel olarak sorumluluğundan kaçamayacakları, pratik sonucu neredeyse sınıf ihaneti olan bir konformizm içindedir. Devrimciler kendi kendinden memnun, sahip olduğu toplumsal çalışma, dernek, sendika, gazete ve benzerini korumayı öncelikli siyasi hedef gören, bunu teorize eden yani kendisine tüm proletaryanınkinden ayrı çıkarlar edinen kesimlerden ayrışmalı ve hatta bunlara karşı amansız bir ideolojik-politik mücadele vermelidir. Seksen öncesinden getirdiği geleneklerin türbedarlıklarıyla ya da sonrasında hasbelkader inşa ettiği “başarılı” bir faaliyetin ya da kurumun *dükkâncılığı* ile yürümeye çalışanlar ise ne devrimciliğin sorumluluklarını yerini getirmektedirler ne de devrimciliğin tarihsel ve nesnel ihtiyaçlara göre biteviye bir yenilenme olduğundan haberdardırlar. Ne var ki tarih, devrimci olanla devrimci olmayan arasındaki ayrımı er ya da geç ortaya koyacaktır. Bu nedenle devrimciler sadece konformizme, sinizme kapılmış ve sınıf mücadelesinin büyümesi adına hiçbir sorumluluk alma çabası içinde olmayanlardan bir kopuşu temsil etmez ya da devrimciliği bu eğilimlere karşıtlık üzerinden tanımlamaz aynı zamanda ideolojik çizgisi net, amaçları ve ilkeleri belli, nesnel koşulların çözümlemesine dayanan strateji ve taktiklerle hareket etmenin devrimcilikle örtüştüğünü ve dolayısıyla devrimciliğin varlık koşulunun da ancak ezilenlerin özgürlük mücadelesi tarafından belirlenebileceğini bilirler. Bu nedenle kopuş, devrimciler açısından çok yönlü bir muhtevaya sahiptir.

İDEOLOJİK BİRLİK VE TEORİK PRATİK KURUMSALLAŞMA

Nesnel koşulların önümüze koyduğu en temel ihtiyaç öncü devrimci bir partidir. Öncü devrimci bir partinin yaratılması meselesi ise en başta devrimci siyasi bir çizginin yaratılması, bu devrimci çizgi etrafında kadrolaşmaya dönük bir örgütlenmenin yapılması ve kadroların teorik-pratik anlamda eğitilmesi, yetkinleştirilmesi meselesidir. Devrimci mücadelelerin kendiliğinden çıkıp yaygınlaşacağını beklemek nesnel gerçeklikle tutarlı değildir. Karşı-devrimci unsurların yoğun bir şekilde örgütlendiği bir toplumda böylesi bir tutum siyasi intihardan farksızdır. Bugün Türkiye ve bağlı olduğu Ortadoğu coğrafyası kapitalist emperyalist tahakküm biçimlerinin getirdiği sömürü, ayrımcılık ve vahşeti sona erdirmenin tek ve biricik yolu, devrimci bir siyasi partiyi inşa edecek siyasi çizginin ve kadroların oluşturulması ve geliştirilmesidir. Bu doğrultuda bugün en hayati devrimci görevlerinden biri böyle bir partinin inşa edilmesine dönük bir ideolojik birlik ve siyasal programın inşası, bu program doğrultusunda teorik ve pratik olarak partinin kurucu zeminlerinin kurumsallaştırılmasıdır.

TEMSİL EDİLMEYENLERİN TEMSİLİ, DEVRİMCİ MECLİS VE KOMİTELERİN İNŞASI

İktidar aygıtı her yerde kendisini yeniden üretmek için zora dayandıkça ülkenin önemli kesimleri üzerindeki kontrolünü kaybetmekte yahut bu kontrol salt hukuki ve cebri bir düzleme inmektedir. Siyasi yapıların ve söylemlerin temsil etmediği toplumsal unsurlar ise potansiyel olarak içlerinde devrimci nüveler taşır. Sivil toplumun belli bir kesimi diğerleri üzerinde politik bir yapı inşa etmeye kalktığında yapılması gereken temel şey, diğer tikel unsurlara evrensel bir rol biçmektir. Oysa bu evrensel rol, değerler yoluyla biçilemez, maddi

sınıfsal koşullarla çizilmelidir. Dolayısıyla üretim sisteminin, emperyalizmin ve reisçiliğin sömürdüğü ve bu sömürü sistemini yeniden örgütleyecek şekilde konumlandığı toplumsal kesimler ortak bir program doğrultusunda bir araya gelmelidir. Bu doğrultuda politik devletten ayrı muhalif toplumsal grupların meclisler ve komiteler oluşturması ve bu komiteler ve meclisler arasında sağlıklı bir birliğin ve iletişimin sağlanması olmazsa olmazdır.

FAŞİZAN EĞİLİMLERE KARŞI ETKİN MÜCADELE VE DEMOKRATİK ALANIN GENİŞLETİLMESİ

Devrimciler, devlet iktidarını hedefliyor ve Türkiye ile bağlantılı coğrafyanın kaderini değiştirmek istiyorsa her şeyden önce savunmacı, elindeki araçları ve organları fetişleştiren bir bakış açısından kurtulmalıdır. Bir diğer deyişle artması beklenen faşizan saldırılar ve derinleşecek bölgesel savaş ve iç savaş olasılığının karşısında kendi kabuğuna çekilmekten vazgeçmelidir. Türkiye'nin bugünkü şartları içinde faşizan ve karşı-devrimci tutumların tabanda örgütlenmesini frenlemek ve demokratik alanın daraltılmasına karşı çıkmak büyük önem taşımaktadır. Bu doğrultuda yapacağımız eylemler, devrimcileri farklı ideolojik kamplardan kişiler ve tutumlarla yan yana getirilebilir. Her ne kadar güncel gelişmeler devrimcilere bunu zorunlu koşuyor olsa da devrimci mücadele faşizme karşı mücadele veya demokratik alanın genişletilmesine dönük mücadele ile sınırlı olmadığı unutulmamalıdır. Dolayısıyla bu tür faaliyetler sürekli iktidarı hedefleyen ve toplumsal devrimi programlaştırmış proleter öncü devrimci partinin (Lenin'in Komünist Partisi yani devrimi yaratımındaki iradi güç) çizgisiyle ele alınmak zorundadır. Bu noktada devrimci bir proleter partinin inşa sürecinin temel önceliklerinden biri, toplum içindeki alternatif yasama gücünün yaygınlaşması, desteklenmesi ve güçlendirilmesidir. Ancak bu sayede geniş bir kitle içinde kadro çalışması yapılabilir.

YOLDAŞLIK ÇAĞRIMIZDIR

Hayalet Komite bugün Türkiye’de politik ve toplumsal yapıyı devrimci bir yolla ve Marksist bir çizgide radikal bir biçimde dönüştürmeye, gerek ülkede gerekse ülkeyle bağlantılı coğrafyada bu çizgi doğrultusunda devrimci bir odak yaratmaya dönük merkezîyetçi ve kurucu bir yapı oluşturulması çağrısında bulunmakta ve bu iddiayla yola çıkmaktadır. Temel gayesi, bugün sosyalizmin gerek ideolojik, gerek örgütsel, gerekse kadro bakımından dağınık ve karmaşa içinde bulunduğu koşullarda böyle bir dönüşümü sağlayacak bir partinin kurulmasıdır. Komite bu temel amacın gerçekleştirileceği parti aygıtının yaratılmasına dönük bir çaba olarak kendisini, bu çağrıya kulak verenlerin çabaları ve katılımlarıyla kurumsallaştırmayı hedeflemektedir. Bunun önkoşulları ise geleceği dönüştürmeye dönük bir birikim oluşturmak, Türkiye’nin özgül koşullarını göz önüne bulundurarak küresel gelişmelere dair tutarlı ve özgün bir çizgisi olan Marksist bir odak yaratmak, nitelikli kadrolar eğitmek ve bunları önümüzdeki belirsiz ve çatışmalı süreç içinde yetkinleştirerek, sosyalist devrimi tekrar inandırıcı bir amaç, “gerçek bir hareket” haline getirip işçi sınıfı ve emekçi halk kesimleri içinde demokratik merkezi örgütlenmeye güç kazanmak ve sermaye devletine karşı amansız bir mücadele vermektir.

Hayalet Komite, işte böylesi bir siyasal atmosferde, devrimci bir hareket yaratma görevinin sorumluluğunu üstlenen devrimci bir siyasi odaktır. Devrimci kadroların gelişim ve eğitiminde işlevsel olmayı kendine amaç edinmiş bir topluluktur. Bu metin de devrimci bir hareket yaratmada gerekli olan teorik ve pratik sorumlulukları tartışmak ve belirlemek, öncü devrimci partinin kuruluşuna ilişkin yolu devrimcilerin demokratik tartışmalarından damıtarak yürüme için yazılmıştır.

Hayalet Komite olarak, dünya işçi sınıfı hareketi ve devrimci hareketlerinin geçmiş birikimlerini eleştirel bir tarzla sahiplenmenin yanı sıra halen Ortadoğu'nun devrimci gücü ve yakın müttefikimiz konumda olan Kürt Özgürlük Hareketi'nin kırk yılı aşan mücadele birikimi ve deneyiminin devrimci mücadelemizin önemli bir katkıcısı olduğunu görüyoruz. Bu birikimi eleştirel olarak sahipleniyoruz ve ezilenlerin bu topraklardaki mücadelesi açısından bu birikimin kritik yerinin ve öneminin de farkındayız. Bu farkındalığın somut patikleşmesini coğrafyanın bu kısmında güçlü yenilmez bir devrimci hareketin yaratılması olarak görüyoruz. Dayanışmanın ancak bu yolla gerçek bir temele sahip olacağını iddia ediyoruz.

Hayalet Komite belirli bir geleneğe atıfla kendini var etmeyen, bugünün devrimci siyaset/mücadele geleneğini kapitalizme ve emperyalizme karşı devrim ve sosyalizm mücadelesinin somut koşulları ve güncel ihtiyaçlarından hareketle yaratmak iddiasıyla yola çıkmıştır. Bu ise içinde yaşadığımız siyasal, toplumsal ve ekonomik koşulların, nesnel ve devrimci bir analizle ortaya konulmasını, bu analizden hareketle bugünün devrim anlayışını ve stratejisini tanımlamasını şart koşmaktadır. İşte Hayalet Komite varlık nedenini bu görevi üstlenme iradesine dayamaktadır. Bu tartışmanın her zaman daha derinleştirilmesini gerektiren, devrimci doğası gereği biteviye kendisini aşmayı ve büyümeyi amaçlayan uzun ve zorlu bir yol. Çünkü tüm ezilenlerin acıyla ve yoklukla büyüttüğü özgürlük mücadelesinin ağır yükünü paylaşmayı zorunlu kılıyor, aynı zamanda dayanışmayla ve özgürlükle güzelleşecek bir yeryüzünü yaratmanın erdemine ortak olmanın yolu da bu. İşte bu yüzden çağrımız, bu tarihsel sorumluluğu taşıyacak ve bu sorumluluğa ortak olmanın erdemine katılacak herkesedir.

Geçtiğimiz yüzyılda kapitalist dünya düzenini ayrıntılı bir şekilde kavramsallaştırıp, onun yıkıcı güçlerini tanımlayan ve toplumsal devrimin haritasını sunmuş olan Marksizm'in dersleri neredeyse tamamen unutulmuş haldedir. Bu unutulmuş içinde özgün mirastan ve devrimci ilkelerden de uzaklaşmış, sınıfın ihtiyaçları ve özlemleri yok sayılmıştır. Bu ilkesizliğin, unutulmuş ve yok saymanın kendisi bir ideolojiye dönüşmüş ve bu ideoloji çoğu zaman ezilenlerin bile gerisine düşen söylemlere ve deneyimlere kaynaklık etmiştir. Unutmayalım ki, sınıf çelişkisinin olduğu her yerde herkes yaşam ve düşünce tarzı itibarıyla bu sınıfsal kamplaşmanın bir yerindedir. Bu konum aynı zamanda herkesin ideolojik kimliğini oluşturur; söylemin ne olursa olsun, nasıl yaşarsan öyle düşünüyorsundur.

HAYALETKOMİTE